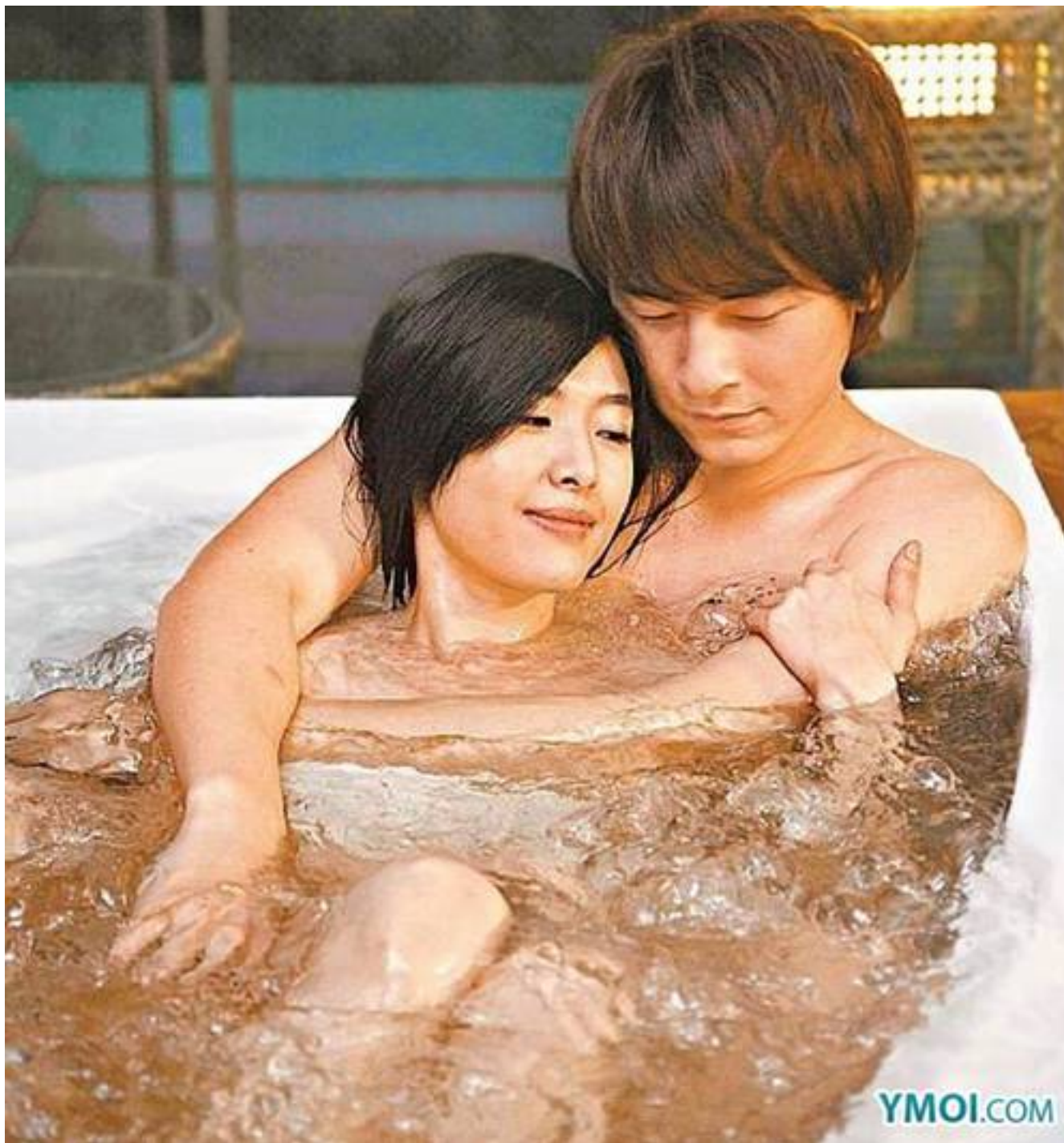


Bãi bi&#n Th&#nh Long c&#a huy&#n H&#i H&#u t&#nh Nam Đ&#nh có l&# ch&# đ&#ng sau bãi t&#m Qu&#t Lâm m&#t chút ít v&# đ&# cu&#n hút khách làng ch&#i.

Nh&#ng th&#i đi&#m này &# đây l&#i đang có m&#t d&#ch v&# khá m&#i m&# là t&#m ôm. &# b&#t kì th&#i gian nào, t&# sáng đ&#n t&#i, n&#u khách mu&#n thì d&#ch v&# &# đây luôn s&#n sàng....

Chi&#c taxi có ch&# tôi và m&#t ng&#&#i b&#n đáp vào quán nh&# đ&#ng t&#m g&#n bãi bi&#n. Lúc này kim đ&#ng h&# đã ch&# 5h chi&#u. Ánh m&#t tr&#i ch&# còn le lói xa xa. Ch&#ng c&#n h&#i thăm, ch&# c&#n phóng t&#m m&#t ra bãi bi&#n, có th&# th&#y không khí n&#i này khá “nh&#n nh&#p” vì nh&#ng d&#ch v&# chào m&#i đang b&#a vây du khách b&#n ph&#&#ng.



“Phao sáng”

Trong chiác quán tám bá này chá bày có vài chai bia Hà Nái, dám ba quá đáa “héo quát” đá lâu

Tìm ôm

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 14:47

ngày. M&#t h&#p g&# cũ kĩ đ&#ng đ&#y thu&#c lá và 4 cô gái m&#t trát đ&#y son ph&#n v&#t v&#o b&#c ngang qua cây tr&#ng cá, mi&#ng phì phèo thu&#c n&#m hóng gió bi&#n. Th&#y v&#y, c&#u b&#n tôi th&#c m&#c “ch&# có th&# này mà cũng g&#i là buôn bán h&#?” tôi ch&#a k&#p ph&#n &#ng thì ông ch&# quán đã đ&#i: “Nh&#ng th&# này ch&# t&#m b&# thôi em &#. Ch&# c&# trông vào đó có mà ch&#t đối”. Nh&# mu&#n gi&#i quy&#t th&#c m&#c c&#a b&#n tôi, ông nói thêm “&# đây nhà nào cũng v&#y, kinh doanh cái “mát m&#” thì m&#i s&#ng đ&#&#c”

- Th&# cái “mát m&#” là cái gì? Ông anh có không? Tôi h&#i.

- Th&# chú không nhìn th&#y m&#y em đang n&#m &#&#n kia à. Hàng đ&#y, có thích không? R&# thôi! Gã ch&# quán đáp &#i.

- Còn đ&#ch v&# nào m&#i h&#n n&#a không? Tôi h&#i ti&#p

- T&#m ôm!

- Bao nhiêu

- 100 m&#t cu&#c!

- Th&# ch&# t&#m không thôi à?

- T&#m xong, thích đi “tàu nhanh” hay “tàu ch&#m” thì tùy b&#n em.

- Ok!

Tìm ôm

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 14:47

R&#t ng&#n g&#n, cu&#c ng&# giá c&#a chúng tôi v&#i ông ch&# quán k&#t thúc chóng vánh. Ngay sau đó, tôi đã ch&#n cho mình m&#t em r&#i cùng sánh đôi b&#&c xu&#ng bi&#n. Em m&#c b&# đ&# t&#m màu xanh n&#&c bi&#n, ng&#c h&# quá n&#a, chi&#c qu&#n t&#m ng&#n cũn c&#n phô ra c&#p đùi r&#m n&#ng và không quên mang theo m&#t chi&#c phao b&#ng x&#m ô tô. Em nói: “Đ&# ti&#n đ&#&ng công tác &#y mà” r&#i n&# m&#t n&# c&#&i ranh mãnh.



Cô gái tên Minh chỉ khoảng 24 tuổi và giỏi thi u đã làm “phao sßng” ở đây gần 3 năm. Minh cho biết, trước đây cô chỉ tiếp khách trên cßn vì không biết bơi. Nhưng hiện nay loßi dßch vß này đang phát triển, vì vậy xußng biển và tắm và đùa nên nhiều “thßng đß” có vẻ thích thú mà tiền bỏ cũng nhiều hơn.

- Thế ở đây có bao nhiêu người làm phao “sßng” như em? Tôi hỏi

- 100, 200, thôi em thôi!

Vì đâu nên như vậy?

Minh cho biết: Sinh ra ở huyện nghèo của Thái Bình nên quanh năm chỉ biết bán mßt cho đßt bán lẻ cho người và nghề trồng lúa. Học hết phổ thông, do không thi đßc đßi học nên Minh xin sang Nam Định học may. Học ở đây được vài tháng, Minh quen một gã Sß Khanh tên T. rồi sßng như vợ chồng với anh. Dù biết trồng họ đã có vẻ nhưng không hiểu sao đầu óc lúc đó của Minh cứ mê mê tin vào những lời nói nhß của anh. Có lần bạn Minh phải đi xe máy chở cây sß sang khuyên bảo nhưng cô cũng chẳng nghe, thậm chí ông còn thấy Minh như cô còn dính dáng đến T.

Rồi với con T may mắn tìm được phòng trọ của Minh dọn cho nhà tắm mà cô cũng chẳng chia. Và rồi chuyện gì đến cũng đã đến, ngày Minh báo tin với T là đã có mang thì cũng là ngày anh nói lên ý định của mình: “Cô bỏ cái thai này đi chứ, nuôi cô còn chẳng đủ thì còn nuôi ai được nữa”. Phải đến lúc này, Minh mới nhận ra cái sai của mình. Bởi cái thai đã 5 tháng tuổi, bây giờ có bỏ đi cũng không được mà Minh cũng không muốn bỏ nó bởi bố chính là người duy nhất của cô lúc này.



B&#ng mang d&# ch&#a, đ&#ng l&#&#ng may eo h&#p không th&# nuôi s&#ng đ&#&c b&#n thân trong th&#i kì thóc cao gạo kém. Còn v&# quê thì cô cũng ch&#ng có m&#t mũi nào mà v&# n&#a. Thôi thì c&# &# đâu t&#m vài năm, ki&#m đ&#&c công vi&#c &#n đ&#nh r&#i b&# con v&# xin l&#i cha m&# và h&# hàng.

V&#i ý nghĩ đó, Minh b&#t xe lên Hà N&#i. Nghe nói có đ&#a b&#n h&#c h&#i ph&# thông đang là ngh&# g&#i đ&#u &# chân c&#u Thăng Long. Đ&#t chân lên đây Minh m&#i bi&#t s&# th&#t công vi&#c c&#a cô b&#n mình là “bán tròn nuôi mi&#ng”. Nhìn th&#y c&#nh đó, cô đ&#nh c&#t b&#&c ra đi kh&#i ch&#n nh&# nhu&#c này nh&#ng cô b&#n ngăn l&#i: “Mày không &# đây thì đi đâu. Ti&#n không có m&#t xu, s&#ng sao n&#i. Thôi &# đây v&#i tao, có gì tao ph&# cho”. Ng&#m đi tính l&#i, Minh cũng ch&#ng bi&#t trông ch&# vào đâu, thôi đành &# đây v&#y.

Sinh con đ&#&c vài tháng, v&#i vóc dáng, khuôn m&#t &#a nhìn, v&#i l&#i gái m&#t con khi&#n Minh n&#i b&#t nh&#t so v&#i nhân viên c&#a quán đó. Nhi&#u khách vào quán ch&# mu&#n g&#n cô. Lúc đ&#u Minh không ch&#u ti&#p khách nh&#ng do n&# n&#n quá nhi&#u, cũng không còn l&#i thoát nào nên cô đành ph&#i đ&#n thân làm theo.

B&#n b&# xa t&#p



Chiếc phao c&#a tôi và em c&#p d&#n theo nh&#ng con sóng đ&#y đi, xô l&#i nh&# mu&#n cu&#n đi tr&#t c&# nh&#ng gì mà nó mu&#n. Nh&#ng v&#i Minh, ý nghĩa v&# l&#i mái nhà x&#a v&#n quanh qu&#n đầu đó. “Em ch&#ng khác gì nh&#ng con sóng này anh . Đã bao l&#n em mu&#n làm l&#i nh&#ng không đ&#c. B&#i cái ranh giới c&#a hi&#nị th&#c cu&#c s&#ng đang quá xa v&#i v&#i em. Đ&#n ngay đ&#a con mà em đã r&#t ru&#t đ&# ra, bây giờ cũng không còn c&# nh em n&#a thì th&# h&#i em còn quay v&# làm gì?” Minh nói mà gi&#ng bu&#n bu&#n d&#ng nh&# hai hàng n&#c m&#t c&#a em đã tuôn trào trên gò má. Dù Minh bi&#t cái vi&#n c&# nh “già th&#i” c&#a gái làng ch&#i nó kh&#c nghi&#t đ&#n th&# nào:

*Gái xuân thì, giai g&#i t&#i t&#i
Gái h&#t thì, đào b&#i cũng ch&#ng xong*

N&#ng chi&#u đã t&#t h&#n, nh&#ng ng&#i t&#m cũng đã lên b&# tìm cho mình m&#t bãi đáp m&#i. Xa xa, ti&#ng đ&#ng c&# c&#a m&#y chi&#c thuy&#n đánh cá c&#p b&#n g&#m g&# r&#i t&#t h&#n. T&#m bi&#t Minh đ&# tr&# v&# thành phố, trên c&# đ&#n đ&#ng dài g&#n 60 cây s&# y, tôi đã suy nghĩ r&#t nhi&#u. Có ph&#i nh&#ng con ng&#i nh&# Minh đ&#u b&# t&#c nh&# v&#y? Và th&#t s&# nh&#ng đ&#u đó đ&#n bao giờ m&#i k&#t thúc? Ch&#ng l&# cu&#c đ&#i h&# c&# ti&#p t&#c trôi n&#i nh&# nh&#ng chi&#c phao lênh đênh trên bi&#n c&# không b&#?

Tổm ‘ôm’ ở biển S&#m S&#n

Sau cú đ&#n tho&#i c&#a bà ch&# quán, m&#t cô gái nhí nh&# nh trong b&# áo t&#m hai dây li&#n m&# nh xu&#t hi&#n. Gi&#ng à i&# nh&# hút h&#n khách, bàn tay m&#m m&#i chìa ra: “Anh đi t&#m v&#i em. Bi&#n đêm nay l&#ng...”.

Thành, ng&#i trên chi&#c xích lô l&#ng vàng, đ&# x&#ch bên khách, ngà ngà h&#i men: “Anh đi gi&#i s&#u m&#t chút. S&#m S&#n giá h&# b&#t ng&#. Lên xe đi em ch&# khuy&#n m&#i”.

Th&#y khách t&#n ng&#n, Thành ti&#p t&#c g&# g&#m: “Khoái t&#m tiên thì ch&# đ&#n bãi t&#m tiên. Qua đ&#c Đ&#c C&#c, tha h&# vùng v&#y, m&#c s&#c nô đùa. S&# xa, s&# t&#i thì t&#m ôm, ngay bãi tr&#c m&#t”.

Ch&#a k&#p h&#i gì thêm, anh chàng đã thao thao b&#t tuy&#t k&# r&#ng giá m&#t trăm nghìn đ&#ng m&#t gi&# cho gái t&#m cùng. Hai gi&#, thì trăm r&#i. Mu&#n th&#ng th&#c n&#a gi&# thì tính sáu ch&#c nghìn.

Tìm ôm

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m

Chúa Nhật, 27 Tháng 6 Năm 2010 14:47

Thành k&#r&#ng đêm tr&#i mát nh&# th&# này ch&# t&#m m&#t ti&#ng đ&#ng h&# là đ&#. Lâu lâu đã có ông b&# c&#m, xoa d&#u c&#o gió &#m mãi m&#i thoát hi&#m. Ngâm n&#&c vài ch&#c phút l&#i d&#t nhau lên b&#, m&#&i nghìn m&#t cái gh&# b&# r&#ng rãi hai ng&#&i ng&#i tâm s&#. Ai không bi&#t b&#i thì thuê l&#p ô tô, th&# n&#i trên m&#t n&#&c, hai ng&#&i c&# đ&#ng &# bên trong mà t&#m...

Theo nh&#ng dân cò &# đây, gái t&#m “ôm” ch&# thua nh&#ng cô chân dài, ng&#&i m&#u. Tuổi i ch&# trên đ&#&i hai m&#&i, ph&#n l&#n là gái quê làm ngh&# c&#i thi&#n.



Th&#y khách xiêu lòng, Thành ra hi&#u đi theo mình, chân d&#m x&#u x&#o trên cát r&#i d&#ng l&#i &# quán trà đá bày trên nh&#ng chi&#c gh&# nh&#a lùn. “Bà bán n&#&c này là hoa tiêu đ&#y”, Thành nói.

Không c&#n đ&#i lâu, sau cú đ&#n tho&#i b&#m nhoay nhoáy trên tay bà ch&# quán, m&#t cô gái nh&# nh&#nh trong b&# áo t&#m hai dây li&#n m&#nh. G&#&ng m&#t ch&#a nhìn rõ, nh&#ng cái gi&#ng à &#i thì nh&# hút h&#n khách bàn tay m&#m m&#i chìa ra: “Anh đi t&#m v&#i em. Bi&#n đêm nay l&#ng...”.

Ra mép n&#o c, trong bi&#n v&#ng o&#p sóng v&#, t&#ng đôi, th&#m chí t&#ng nhóm, c&#m t đàn ông, m&#t đàn bà c&#m tay nhau c&#i rúc rích. Họ kh&#a n&#c b&#c sâu d&#n ra bi&#n quánh đ&#c b&#u tr&#i đêm. Tiếng la òi và ho kh&# kh&# c&#a k&# b&# s&#c n&#c, c&# l&#i than: “Em l&#nh quá anh òi!” hay “Qu&#p ch&#t th&# này thì ch&#t chìm c&# đôi m&#t thôi”...

Hà, m&#t cô gái t&#m “ôm” tâm s&# : “Cái ngh&# t&#m ôm này ch&# làm thêm thôi, ban ngày em bán qu&#y báo ò trên v&#a hè. Có khách g&#i thì đi, l&#y ti&#n đ&# đ&#n đ&#c m&# và có thêm gi&#y bút cho hai đ&#a em c&#p sách đ&#n tr&#ng”.



M&#i d&#m n&#p bóng trong c&# s&# xông h&#i Ph&#ng Th&#y

X&#a nay, massage, xông h&#i hay t&#m n&#c khoáng đ&#c xem nh&# m&#t trong các bi&#n pháp v&#t lý tr&# li&#u ph&#c h&#i s&#c kh&#e r&#t h&#u ích. Tuy nhiên, hi&#n nay, các d&#ch v&# này đã b&# bi&#n t&#ng, không ít n&#i đã tr&# thành n&#i nuôi d&#ng t&# n&#n m&#i d&#m. Tình hình này đang đi&#n ra công khai và h&#u nh&# t&#nh, thành, nào cũng có.

Cách Hà N&#i h&#n 60 cây s&# v&# phía Tây Tây Nam, Thanh Th&#y, m&#t th&# tr&#n v&#a m&#i thành l&#p, đang là đi&#m đ&#n c&#a nhi&#u du khách nh&# lo&#i hình t&#m n&#c khoáng.

Vào năm 2000, khi khoan gi&#ng đ&# l&#y n&#c sinh ho&#t, tình c&# m&#t ng&#i dân xã La Phù, huy&#n Thanh Th&#y, t&#nh Phú Th&# đã phát hi&#n m&# n&#c khoáng.

Qua nghiên c&#u đ&#a nhi&#t sâu, các nhà nghiên c&#u đã c&# b&#n khoanh đ&#c vùng m&# n&#c khoáng phân b&# trên di&#n tích h&#n 1km2. M&# có hình qu&# b&#u, tr&#i dài theo h&#ng sông Đà. Nhi&#t đ&# trung bình c&#a n&#c khoáng nóng kho&#ng t&# 37 đ&# C đ&#n 43 đ&# C.

Trong nßc cß nhißu hßm chßt vi lßng, nhß natri, canxi, magiß... thßch hßp cho vißc tßm ngßm, phßc hßi sßc khße vß chßa bßnh. Vßi cßc thßng tin nhß vßy khß du khßch nßo cß thß bß qua khi tham quan mißn Bßc vß cß tßi cßng vßy.

Sau 3 xß vßi mßy đßa mßi ß quán Anh Tú “Xßn” trßn bß đß Yên Phß, anh Bßnh “Cß”, ngß ßi bßn mßi quen, xße bßn tay chßm phßp xußng chißu vß nßi: “Bßc thßch thßi em “phßc vß” bßc ngay! Bßc cß nhßu “vß tß”, trßa mai ta khßi hßnh! Đßm bß o hßp đßn hßn bßc bißt nhißu!”.

Rßi Hà Nßi qua Vißt Trì, xe men đßng đß sông Đà. Phong cß nhß sông nßi hßu tßnh trßi dßi tßn chßn trßi. Dß mßi chß hßn 15h, nhßng do nhißt đß khß lßnh nßn trßng cß nhß vßt nhß xß chißu.

Nhß mßt thßi quen, Tißn tßi xß nßi nhanh vßi Bßnh “Cß”: “Chß cũ hß anh?”. “Chß cßn đßu nßa ngoßi chß ßy!”. “Anh khßng nßi trßc em đßi nß thoßi đßt mßn ăßn. Mßa nßy cß cá sußi, lßn nßng ngon lßm!”. “Bßp nhanh mà. Đßn đß ta đßt lßn!”.

Chißc xe vßn ußn lßn quanh co trßn con đßng đß mßp mß. Vßo đßn đßa phßn xß La Phß, hßng chßc bßng hißu “Tßm khoßng” lßn lßt xußt hißn 2 bßn đßng. Bßnh “Cß” xoay ngß ßi ra sau nßi: “Chßt xßu nßa lßn phßng, bßc cß xß nßng cß vßo bßn rßi thay đß. Khoßng vßi phßt sß cß tißng gß cßa, bßc cß mß. Mßt em gßi sß vßo, xßnh thßi bßc cho tßm chung cßn khßng thßi bßc cß tß chßi, đßng cß ngßi. Nhßng mà nhß nßu cß “vßi” quá thßi chß cho em gßi 10 ngßn hay hai chßc thßi. Đßng “phß giá”, xußng lßu ta mßi thanh tßan!”.

Xe rß nhanh vßo mßt nhßa hßng ăßn ußng kißm lßn đßch vß tßm khoßng Khoa Nißm. Khoßng sßn khß rßng đß đßu chßc chißc ô tß, anh chß chß đßng bßn rßn tißn mßt đßan khßch hßn chßc ngß ßi. Vßa thßy Bßnh “Cß”, anh chß quán bß khßch bßc vßi ra. “Lßu quá chú Bßnh mßi ghß. Sao lßc nßy vßn “đß đßm” đßu chß ! Thßng “Ri-an” (Real Madrid) đß “gßu” quá!”. “Thßa bß mß, sßp “vß đß” đßn nßi!”.

Ußng chßa xßng ly trà, Bßnh “Cß” nßi nhß phßn: “Ôßng làm cho tßi con gßa lßc, 2 đßa xß chß cßnh. Cß mßng khßng? Rßi, lßc lßn. Thß thßi. Tßc hßnh!”. Nhß quên đßu gß, Bßnh “Cß” ghßt đßu gß chß quán nßi nhß rßt: “Cß anh bßn Sài Gòn ra chßi. Đßa em nßo mßi mßi vßo “phßc vß”. Nhß dßn mißn ngß ßc nhß, đßa mißn Tây vßo là coi nhß “chß vß rßng” đßy bß ß!”.

Khách đ& c đ& a lên l& u. Đó là dãy phòng t& m v& i ch& c phòng na ná nh& nhà v& sinh & các b& n xe. C& a đóng h& h& ng b& ng g& có khóa trong, t& ng xây cao kho& ng 2 th& c tr& ng toang hoác. Khác v& i các phòng t& m & đ& i đ& t có b& n n& m đằng hoàng b& ng men, các b& n t& m trên l& u đ& c xây b& ng g& ch men và dài h& n 2 th& c. M& i đ& u b& n là g& cao. Thò tay m& van, n& c nóng tuôn x& i x& vào b& n, khói bay nghi ngút.

Tr& i lúc này kho& ng trên đ& i 18 đ& , nh& ng không có c& m giác l& nh. Phía đ& u v& i là k& đ& ng xà bông. Phía đ& i 2 b& ch đ& u g& i đ& u, đ& u t& m là... bao cao su. Đang c& i qu& n áo b& t ch& t nghe ti& ng gõ c& a. V& a m& c& a, m& t em gái khá tr& m& c qu& n jean, áo thun lách v& i vào r& i nói lí nhí: “Anh cho em t& m chung!”. Khách ch& a k& p “ph& n & ng” em đã xong ph& n qu& n áo r& i m& i vào b& n.

Theo l& i c& a Mi (tên cô gái) thì em là dân chính g& c Phú Th& , nhà & g& n đây, khi nào có khách thì ch& Khoa g& i. Ngày nào đông thì “t& m” cho 3 khách, b& a v& ng thì hát karaoke su& t ngày. Các phòng bên, lâu lâu l& i ré lên ti& ng c& i khùng kh& c, ti& ng đ& i n& c, r& i x& n& c ào ào. Đ& c ch& ng đầu h& n 10 phút thì... im l& ng hoàn toàn

Anh H& u, m& t doanh nhân bán v& i & Soái Kinh Lâm, c& i c& i: “K& ra thì cũng l& đ& y. Chú mày đ& c “t& m” n& c khoáng, còn anh ch& có n& c nóng. N& u mu& n “th& c t& ” thì theo anh. Kh& i c& n t& n vé máy bay, ch& c& n qua c& u là t& i!”.

Xu& ng đ& c c& u Bình Tri& u kho& ng h& n 100m phía tay ph& i là doanh nghiệ& p TNHH xông h& i, xoa bóp Ph& ng Th& y. T& m b& ng hi& u to “v& t v& ” nh& kh& ng đ& nh th& ng hi& u c& a mình.

Cũng nh& Đ& c “C& ” ngoài Hà N& i, anh H& u đ& n nh& : “& đây ch& có 3 phòng VIP thôi. Trong đó có đ& y đ& . Cũng nh& đi& m “t& m tiên” & Thanh Th& y, ch& vài phút sau s& có ng& i vào t& m cho mày”.

Vào dãy phòng trong cùng đ& i đ& t. Đúng là phòng dành cho VIP. Ngoài chi& c gi& ng massage “truy& n th& ng” là phòng xông h& i khô b& ng kính trong su& t và 1 b& n t& m v& i h& th& ng th& y l& c massage đ& i n& c. Khác v& i đi& m t& m n& c khoáng & Phú Th& , khách xông mu& n h& t m& hôi v& n ch& a th& y ai gõ c& a. Đ& i m& t lúc lâu thì m& t em gái b& c vào. Kh& i phép t& c, không c& n xin x& ... em gái c& i c& i gi& t chi& c khăn lau v& i ng& i c& a khách r& i & n vào tay khách chai n& c. Đền lù mù, đã v& y khói tràn ng& p phòng, không nhìn rõ em đ& p hay x& u, ch& nghe gi& ng nói th&

th .

Cũng như nhiều cô gái đang hành nghề ở các tiệm massage, Vân An (gọi tắt cô gái) gọi ng bu n bu n nói: “Cha t&#t nghi&#p ph&# thông, nh&#ng do nhà nghèo quá nên em ngh&# h&#c luôn. Mình là ch&# l&#n ph&#i có trách nhi&#m ph&# giúp cha m&#. M&#y ngày đ&#u vào đây làm em đâu có &#ng. B&#m&#y ông đáng tu&#i cha mình qu&# qu&#ng m&#c c&# l&#m, nh&#ng đâu dám ch&#ng c&#. X&#u h&# l&#m, nh&#ng vì ti&#n ph&#i c&#n rằng làm. Ba má em ngoài n&# không bi&#t em làm nghề này đâu!”...